

Szerkesztői iroda:

Budapest, IV. hímző-utca 1. sz.

hová a lap szellemi részét illető minden közlemény küldendő. — A küldemények csak bérmentesen fogadotnak el.

Kéziratok csak rendkívül esetben küldetnek vissza.

Kiadó hivatal:

Budapest, IV. hímző-utca 1. sz.

hová az előfizetési pénzek küldendők.

EGYETÉRTÉS

POLITIKAI ÉS KÖZGAZDASÁGI NAPILAP.

Előfizetési díj:
 Vidékre postán vagy helyben hához borsára:
 Egy évre 20.—
 Félévre 10.—
 Negyedévre 5.—
 Egy hónapra 1.50

Egy szám 6 krajczár.

Hirdetési díj: 9 hasábos petitsor egy-egy hirdetésre 12 kr., többször 10 kr.
 Bélyegdíj minden hirdetésért külön 30 kr.
 Nyelvtér: 6 hasábos sor 80 krajczár.

A százmillió miniszter.

Nagy kérdésben miért nem beszél Tisza Kálmán világosan? Azért, mert nem akar világosan beszélni. Nem akar, mert szándékai sohasem azok, melyeket szándékának hirdet és tettei sohasem azok, melyeket előre ígér. Hirdetett szándékai sohasem roszak, végrehajtott szándékai soha sem jók. Ígéretei mindig kevesetgettek, cselekedetei mindig botránkyoztatók. Névszerint magyar parlamenti miniszter, valóságban osztrák udvari miniszter. Nyelvével alkotmányos miniszter, szívében az absolutismus minisztere. Multja magyar, jelene bosnyák, jövője granicás. És azzal sem elégszik meg, hogy ő maga ilyen furcsa alakká néz ki magát, hanem azoknál még a maga képére és hasonlatosságára akarja átformálni az országgyűlést is, vagy legalább ennek többségét. — A főrendiháznál, az már teljesen sikerült. A püspök urak, a főispán urak és a mágnas urak most már egy huron pendülnék Tisza Kálmánnal. A képviselőházban nehezen megy. A választás után egy kissé bokrosak a mameluk urak, a választás előtt egy kissé bokrosak a választók. Tehát az országgyűlés első évében nem szabad mindjárt előállni a világos igazsággal, hogy a mameluk urak el ne vaduljanak, utolsó évében pedig azért nem szabad előállni a világos igazsággal, hogy a választó urak el ne vaduljanak.

Igy történik aztán, hogy Tisza Kálmán sohasem beszél világosan és sohasem mondja meg az igazságot. Ezen muszka tempóhoz persze kap maga mellé miniszter társakat. A mennyi csak tetszik. Hanem azért Tisza Kálmán nem kapta meg. Vagyis Széll Kálmán, a mikor már megunt a országboldonditást, ott hagyta őt a faképnél. Körül nézett tehát Tisza Kálmán új pénzügyminiszter után. A ki olyan legyen, mint ő; a ki méltó legyen hozzá utolsó csepp tintáig és vérig; a ki vele menjen tuskón-bokron, bosnyákon-granicson keresztül mind végien. És a ki ne legyen barátja az igazságnak és legyen ellensége a világosságnak előre-hátrá. És a ki felforgassa a kétszerkettőt és ne rettenjen vissza Andrásnyának és Tisza Kálmánnak semmiféle vállalatól. Egy szóval a ki ne legyen más, mint gróf Szapáry Gyula, az adósságcsináló pénzügyminiszter. A ki csak épen most terjeszt elő két törvényjavaslatot vagy 400 millió adósságról, a melyből 260 millió már elköltetett, 140 millió pedig ezen túl, de az idén fog elköltetni. Valóságos szemfényvesztő százmillió miniszter, méltó tagja a Tisza kabinet csepejtő komédiáztársulatának.

Most már tudunk kellene mennyi volt a mult évi deficit. Ezt Szapáry nem mondja meg világosan. Tudunk kellene, hogy a deficit mikor, miként s mennyiben fedeztetett. Ez Szapáry szintén nem mondja meg világosan. Tudunk kellene, hogy mikor és minő áron értékesítette a 180 millió kötvényeket; mikor és minő joggal költötte el a közös katonai alapítványokat;

hány millió deficit maradt a mult évről fedezetlen; hány millióra mennek a mult évi tulkiadások és pótszükségletek; hány millióra mennek a tervben levő bosnyák katonai és kormányzati költségek? Mindezt tudunk kellene világosan s mindezt nem mondja meg Szapáry Gyula világosan. Pedig a két törvényjavaslatnak egyik főcélja és jelentősége épen abban állana, hogy e kérdésekre feleljen meg világosan. A másik főcélja pedig abból állana, hogy a Tisza-kabinet új felhatalmazást nyerjen újabb adósságok csinálására és pedig olyan korlátlan felhatalmazást, hogy se az adósság czime, természeté és ára, se annak legnagyobb névszerinti érték összege meghatározva ne legyen. A százmillió miniszter korlátlan meghatalmazást kér, mert azt hiszi, hogy Tisza-kabinet korlátlan bizalmat érdemel a bosnyák okkupációk második és a muszkaszövetségnek negyedik évében is.

A lapok már disputálnak és a képviselőházban is majd fognak disputálni a fölötte, vajjon a deákpárti kormányok voltak-e jobb gazdák, vagy a Tisza-kabinet? A Deákpárt csinált-e több adósságot, vagy a Tiszapárt? Andrassy, Lónyay, Szlávy, Bittó volt-e nagyobb átka Magyarországnak, vagy Tisza Kálmán? És Tisza Kálmánnak és csatlósainak majd abból fog állani védelmük a költségvetés és a kölcsönök tárgyalásánál, hogy ők se rosszabb emberek, mint elődeik valának. Sőt a kifejlendő vitának már előzése meg is mozdult a képviselőházban Fröhlich indítványának képeben, mely nem kevesebbet akar, mint azt, hogy az állami számbék nagy hirtelenséggel dolgozza ki fővonásokban az 1868-tól 1878-ig terjedő pénzügyi gazdálkodás főeredményeit, hogy lássák és esedálhassák ezeket a képviselő urak, a mikor majd Rodich-Tisza és Filippovics-Szapáry költségvetési törvényjavaslatát tárgyalni fognák nagy komolysággal. Helyes. Az indítvány időszerű. Tárgya lehet olyan hasznos, mint a milyen érdekes. Tisza Kálmán ugyan valószínűleg ellenezni fogja, de az is meglehet, hogy belenyugszik. — Ez esetre már most előlegesen egy megjegyzésünk van a számbék munkálatahoz.

A számbék zárszámadási munkálatait mi nem tartjuk alaposnak sok tekintetben. Kivált, mióta Tisza Kálmán gazdálkodik az uratlanná lett Magyarországon; azóta a számbék kimutatásában és mérlegeiben is nagyon sok fogatkozás tapasztalható. Hanem mindezekről majd máskor beszélünk. Most arra kérjük, hogy a letelt tíz vagy tizenkét év pénzügyi gazdaságának végeredményeit szabatosan mutassa ki. Különösen ne felejtse el, hogy 1867 végén nem volt több állami adósságunk 256 milliónál és ez a Deákpárt alatt 1875 végéig tehát nyolc év alatt vagy 360 millióval szaporodott s így 616 millióra emelkedett. Ne felejtse el, hogy ugyanezen idő alatt az államvagyon szintén mintegy 330 millióval szaporodott s ekként az 1867-ik évi 485 millióról 810 millióra emelkedett. S végül ne felejtse el, hogy Tisza Kálmán

1876-tól 1879-ig tehát négy év alatt 400 millió új adósságot csinált, melyből ha a 153 millió kölcsön visszafizetését leszámítjuk, a Tisza kormány új adóssága minden évben mégis 50—60 millióra rug a nélkül, hogy vasutakat, kikötőket és várházat épített, szőlődezmát és lánchidat megváltott s az ország fővárosát európai nagy városra tette volna. Pedig hát a Tisza kormány még vagy 20 millióval az adót is emelte.

Az egykori deákpárt roszul gazdálkodott. Veszett könnyelműséggel fogott bele a rohamos beruházásokba s zabolátlamul terhelte meg az államot új szükségletekkel, új kiadásokkal. Tért engedett a szédélgesnek mind az állami, mind a társadalmi gazdálkodás terén s nem egy tagja szomorú hírnévre tett szert, mely ajakról ajakra száll nemzedékeken keresztül. Jámor együgyűséggel azt hitte a világ, hogy rosszabb, becselenebb és kárhatosabb pénzügyi politikát a Deákpártnál folytatni immár lehetetlen. Ezt hirdette, ezt vallotta maga Tisza Kálmán éveken keresztül. És a Deákpárt összerokkadt saját öntudatának és a nemzet bizalmatlankodásának sulya alatt. — És jött helyébe Tisza Kálmán és pártja. És ő megmutatta azt, hogy az ország tönkretételében a Deákpárt hozzá képest csak tanulatlan kontár vala. A mit az kezdett együgyű kicsinyben, azt Tisza Kálmán befejezte zsenialis nagyban. És a mellett és annak dacára éveken keresztül harsogtatta és harsogtatja ma is, hogy ő az állami pénzügyeket rendező solid kézzel és hazafias jó akaratral. És ennek igazolására százmillió pénzügyminiszterével előterjesztet a pénzügyi helyzetről két törvényjavaslatot, melyben minden világos, csak épen a pénzügyi helyzet nem világos.

Budapest, január 30.

A függetlenség kör má értekezletén kizárólag a pestissel szemben a kormánytól követendő intézkedések kérdése került tárgyalás alá. A párt az értekezlet összehívására elkészült Verhovay Gyula indoklására gúnyoskodást éreztetett, hogy a kormány erélyes örendszabályok foganatba vételére szölitassék. — Az indoklásban ki lón emelve, hogyha az ország határozott intézkedések által, a minőnek csak a zárvonal szigorú keresztvitele tekinthető, meg nem óvatik a véz beesempészetétől, Európa többi államai korán sem lesznek iránynokban oly kíméletsek, hanem a zárvonalak által sulyos elviselhetetlen közgazdasági csapások mérhetnek házánkra. Magyarországnak semmi érdekében nem áll sem politikailag, sem közgazdaságilag Oroszországgal szemben meg erőségügyi érdeket is feloldozni. A felelőség semmi fokával sem lehet menteni, ha orosz sympathiákból előbb kitécsik az országot a ragálynak és ezzel egyuttal a nyugati államok részéről az elzárólasnak. Inkább mi foganatosítsuk előbb, mert ezzel csak nyerhetünk, veszteni nem veszünk.

A párt Hely L., Almásy Sánd., Szederkényi Nándor, Tórs Kálmán helyesbí tanácsa-gatása mellett, Hely indítványára elhatározta, hogy legközelebb indítványt tétel a házban a zárvonal-

laknak Magyarország határain belül való felállítására. A határozatban hangsúlyozva lón, hogy a függetlenségi párt hivatásához és kötelességéhez híven kíván eljárni, midőn Magyarország egészségügyi érdekeit nem óhajtja a könnyelmű vagy idegen érdekeknek áldozatul dobni.

Az indítvány megtételével Simonyi Ernő bizottot meg, a ki már e tárgyban interpellált.

A főrendiház ma d. e. 11^{1/2} órákor rövid ülést tartott, melyen legelőbb is a Franciaországgal kötött egyezményekről és vámszerződésről szóló két törvényjavaslat vétetett tárgyalás alá. Kemény Gábor hosszasan beszélt az egyezmény megkötésének történetéről; azon előnyökről azonban, melyeket a szerződések biztosítanak a magyar kereskedelemnek, melyen hallgatott. A rendezés mellett egy általános tárgya a miniszterelnök jelentésének tárgyalása Deák Ferencz sremeklére vonatkozott. Minden észrevétel nélkül hozzájárultak egy ehhez, mint a képviselőházak az országos bizottság felállításáról hozott határozathoz. A főrendek részéről kitűndendő 5 tag azonnal megválasztották s ezek: Szögyényi Mátyás, Andrássy Manó, Erdődy Sándor, Ipolyi Arnold és Mészai Viktor. Ugyancsak megejtették a horvát egyezmény végett kiküldendő országos bizottság, a fejelembi bizottság s a jogügyi bizottság tagjainak megválasztását. A horvát kiegyezési bizottság tagjai: Cziráki János, Haynald Lajos, Majthényi László és Széchenyi Antal. A fejelembi bizottság tagjai: rendes tag Próna y Dezso, póttag Zichy Lajos. A jogügyi bizottságba beválasztott Fesztyetics Pál. — A mai ülés jegyzőkönyvének hitelesítése után 12^{1/2} órákor véget ért az ülés.

A francia válság előbb semmit sem veszített. Mac-Mahon áthatatosan vonakodik a katonai parancsnokságok személyváltozásairól szóló rendeletet aláírni, a miniszterium pedig vonakodik tágitani, mert ha tágit, nem állja meg helyét a kamarában.

Egyébiránt mára minisztertanács van kilátásban Versaillesben, a hol alkalmasint meg fogják kísérteni a kiegyelítést. A mennyiben a jelek nem eznak, a válság éles volta dacára ez sikerülni fog, noha a köztársaság megszűrlődése érdekében ezerszerb lett volna, ha Mac-Mahon lemondásával végződik, a mit meg egyelőre kilátásba helyeznek, s már utódjait is Grévyt emlegetik.

A kiegyelítési sikere onnan magyarázható; mert Mac-Mahon maga is kénytelen belátni a küzdelem meddőségét. Sokkal erőlenebb az ökadósokodása, hogy sem az kiközkenethető a köztársasági pártokat, vagy épséggel a köztársaságot helyőkből. Legelőbb odáig feszítheti a burt, hogy mennyire kell. Makacság esetén csak ez az egy kilátás van számtára. Ily kilátással pedig tanácsosabbnak fogja tartani tovább maradni, s valószínűleg megelégszik, ha néhány kedvezését és eszközt megmenhetti állomásukon egy időre, ámbár a köztársaság consolidatiója csak nyerne általa, ha e részben sem teljesítenék kedvét, s ő tanácsosabbnak látná végké megválni az elnöki székől, a mire pedig ismerve a tábornagy alkalmazkodó erkölcsét kevés kiáltás van.

Hogy Mac Mahon makacságában és hatalmában az általa pártfogott parancsnokok sem igen bíznak, mutatja; hogy egy délután érkezett távirat szerint de Bataille, Bourbaki és Dubarail crezven a sáfrány íratot, jó előre beszállt lemondásukat. Ez igen körülményes bizonyíték képez, hogy Mac Mahon „álhatatosságát” nem tekintik nagyon szilárdnak, és nem is helyeznek sikerébe sulyt. Mag-

lehet a viszonyokkal, ha nem is szívből, csupán csak színből, de mindig megbárthatóan kész Mac Mahon, csak a külső pajtási dekorum megőrzése végett lépett így fel, de könnyen megeshet az is, hogy a játék roszul kezvéden belül, állásába kerüljen. A valódi köztársaság nem fogják elmulasztani, hogy megszerezzék maguknak ez örömet.

A kamarák a fenntörög válság mibenlétééről és körülményeiről, mint a távirati tudósítások mondják, üzenet vagy pedig interpellációra megadó válasz alakjában fognak értesítettani.

A francia válság.

A militarismus a francia köztársaság megszűrlődése elé akadályt akar gördíteni. Válság árnya nehezedik a csak imént megismosodott respublikára. Mac-Mahon igen hamar elárulta, hogy ő nem őszinte híve a mostani kormányformának. Kényyszerűségről hajlott meg előtte, mikor nem zuzhatta össze provokáló rendszabályaival, de lelkeben és a hadseregben fantarította az eszközt, a melylyel alkalmas pillanatban törkára forrasza az életet.

Bizonyára senkire sem kellemetlenőbb, mint épen magára Mac Mahonra, hogy kissé korán megkísérült uolag színt vállalni. Neki is inkább érdekében állott volna, hogy kerülje az öszenkötést. A játékok úgyesen folytatta.

Színlelése alig hagyott valami kívánni valót hátra. Engedte, hogy a köztársasági áradat, melyet óriás nagy méreteinél fogva se akaraterje, se hatalma korlátok közzé nem szoríthatott, elfoglalhassa helyét. — Visszavonulva tette, hogy megbárthatóan a nyelzettel, melyen a kamarai választások óta nem fordíthatott. Nyugodtan hagyta folyani az eseményeket, s csak titokban volt rá gondja, hogy oly kezekbe ne kerüljön a kormány, a melyek erősen fogva a gyepelőt, a hatalom minden ágán és fokán erőelőz juttatják a köztársasági kormányforma állandóságát és megdönthetlenségét.

Círculusait nem is zavarta az utolsó időkig, a senatorválasztások idejéig, senki és semmi. Előnk szobájában vonulatan főzeté terveit, lesve az alkalmas pillanatot, a midőn, hogy a monarchista lelkiismeretlenség hangján szóljunk, a gyümölcs megérlik. Ez annyit tesz, rendes nyelvezettel és logikával előadva, hogy várta az időt, midőn a monarchia restaurációjára titokban főzött terveknek az európai constellatió kedvez. Ismerhette az európai monarchiák törekvéseit, s magáét a német császárságot is eléggé. Tudhatta, hogy a rendkívüli arányokban gyarapodó köztársaság úgy szellemi, mint anyagi sikerei, mind inkább felkeltik a monarchiák féltékenységét. Ezeknek nem kis okuk lehet tartani attól, hogy az európai közszellemre és közérzületre nagy hatással van a francia köztársaság kiválóan kedvező helyzete. Mac Mahon tehát bátran mondhatta: mi várhatunk.

Várt is egész mostanáig, s várt volna ezentul is, ha a köztársasági szellem erősödése és a valódi köztársasági érület, mely többségben van Franciaországban teljes joggal nem követelte volna, hogy az

AZ „EGYETÉRTÉS” TÁRCSÁJA.

A Z S E B.

REGÉNY KÉT KÖTETBEN.

Írta KAZÁR EML.

ELŐS KÖTET.

(Folytatás.)

Jelenet a színpadok mögött.

Kémárky a kis mellékszobában egész kényelmesen leheveredett a pamagra, s a halkán odáig hangzó zene mellé dudogolt. Így töltötte ott az időt, egy csésze tea társaságában. Arca derült volt, s midőn egyszer-kétszer elővette tárcsáját, s nézte abban a jegyzeteket, és jegyzeteket is bele, ekkor is kísért a zene ötmeit, s nagyon vidor színben tüntetett föl mindent.

A milliomos csak akkor kelt föl a pamagrol, mikor Jerikó belépett hozzá.

— Elég soká kését, — szölt fölállva, és vagy kétszer végig sétált a kis szobában.

Kémárky magas, erőteljes alak volt, széles vállakkal, egészséges mellet. Mozdulataiban nem lehetett észrevenni semmi megtörtséget, pedig rövidre nyírt haja már egészen hófehér. A Jerikó köntöse alkja mellett imponáló jelenség gyánadt tőle föl. És a mint egyszerre megállt előtte, és vállára tette jobbát, úgy tűnt föl, mintha egészen könnyen összemorzsolhatná. Hozzá nevetett a szemé nem volt semmi haragos. Hozzá nevetett a szemé arca az arca jelentézet mosolyhoz, egy széles, gyönyörű mosolyhoz, melyben bizalom és gonoszság vegyült össze. Jerikó is visszamosolygott, épen ilyen vegyítéssel. Így néztek pár pillanattig egymás szemébe, minem Jerikó hangosan fölkiacogott.

— Én is csak értem a magam dolgát! — kiáltott az igazgató nagy elégteliséggel.

A milliomos urca megváltozott s kacagásra. Csak metsző guy maradt ott. Sötét szemöldéi alól keményen nézett végig Jerikón, s a kézzel, melyet ennek vállára tett,

hátra taszította oly erővel, hogy Jerikó egy székben kapaszkodott meg, s mint a talpneszt maszka, megrázta magát, és előre nyújtotta száraz fejét, mint az acsarkodó hiúz, mely ugrásra késül.

— Nem vagyunk cimborák! — sziszegte foghegyéről és gögösen Kémárky, hátat fordítva s feloldáról nézve Jerikóhoz.

— De érdektársak minden bizonnyal, — szölt ez dacosan visszafordítva, s előre lépett.

Kémárky vissza ült a pamagra, és szivart vett elő.

— Új le csak! — parancsolta durva hangon, miköztt egy fűdibusz gyújtott meg.

— Nem, nem! Én mindig megállok önnel szemköztt, még pedig ugyancsak megállok! — válaszolt Jerikó indulatosan és félgyullat arccal.

A milliomos, a mint szivarra gyújtott, a fűdibusz papírosát hirtelen eloltotta, kibontotta, s aztán dörmögő egyhangúsággal olvasni kezdte: „Magam és számos tagu családóm nevében örökös háti nyilvatított a nevéhez oly méltó „Bolguljunk” banknak . . .” Tovább nem olvasta, mert egyszerre visszatért nevére kedve, megint kacagott, de azzal a fgyos kacagással, mely gyönyöl és sért, s eldobta a papírosot.

— Elottottam, mert ennek nem az én körmeimet kell megégetni. Ideje is, hogy már ne tartson sokáig.

— Ideje? — kérdezte Jerikó mérges firkésző pillantásokkal. — Mintha a sikerhez nyár vagy ősz kellene, mint a szőlőéréshez.

— Vakmerő vagy! — szölt Kémárky, hátra dőlve a pamagon és nyugodtan szivarozva.

— Ön feleli lovag ur, hogy a merészség az a töke, a mely legjobban kamatoz?

— Igen, elfelejtettem. Eljutottam odáig, a hol kényelmesen felejtethet.

— Én is csak arra töreksem.

— De oly utakon, a hol már nagyon ismerik a járőkelőket.

— Nem csoda, sokan taposták előttem ugyanazon ösvényt, mely önnek is buvó bokrokat nyújtott meg.

A milliomos arca és csejzása nem változott meg egy vonás sem.

— A harminczkét és fél száztól tét és a svéd báró, meg cimboráid nem a hasznából fizetik; hanem egyszerűen ennyit szantatok csalogatónak a lép mellé.

— Leégett gyárakért óriás összegeket fizettünk.

— A gyártat előre megvetétek nyom árban, s a tüz után a részvények nyakára számitottatok.

Jerikó most már visszanyerte szokott arcazt. A társalgás fordulatát mulatságosnak találta, jó képet vágott mellé, hunyorogott szemével s maga is szivarra gyújtott.

— Ejnye lovag ur, bizony nekem önhez kellett volna menni lecke végeit, s teljessé tenni tanulmányaimat. A jó alapot ugys a „Lohotai és Kémárky” czégnél szereztem meg. Vajjon a pokol melyik része nyelte el azt a pénzárakat, hogy soha sem került elő többé.

— Azt bizon nem lehet tudni! — szölt szárazon Kémárky.

— És a huga, a szép huga? — mond elmélkedőn s gyonyosan Jerikó.

— Alkalmasint meghalt.

Jerikó elhallgatott. Kémárky ránézett, s mintha lovalta volna arcazórl gondolatait, egészen könnyen oda vetette a szót.

— Valami arczképet láttál, és tudakozdál utána.

— Ön is látta?

— És tudakozdál utána. Ugyanazt a vaslaszt kaptam, a mit te.

E szavaknál Kémárky fölállt a pamagrol, eldobta szivart, s előre behozottat felöltötte után nyult.

— Most pedig arra figyelmeztetek — így szölt, miattal Jerikó segített a felöltöny fölvevéséhez. — Arra figyelmeztetek, hogy nem akarom tovább túrni a „Bolguljunk” bankot. Előre tudom, mire készültök. Vonjátok össze vitorláitokat.

— Ön féltékeny a mi sikerünk miatt?

— Kiáltott föl meglepetve Jerikó.

— Ostobaság! Én védelmezni akarom megszerzett gazdaságom tekintélyét az eszevesztett erőkdekek ellen, a mik a gazdagodást gyanusná teherk a tömeg és szíalom előtt. Ezt nem akarom

túrni. Enyém a siker, mely túl van a kockázatás öszenes kísérletén és teljes biztonságában megérte a tiszteletem. Tied a kockázatás, minden kockázással és természetes gyauival.

— Elmult események föllevenítésétől fél ön?

— Én jól kűzködtem, én nem buktam el! — kiáltott szenvedélyesen Kémárky. — Ne hasonlítsa én hozám magát senki. Ti utonállók és zsebmetszők vagytok. Vástokt és ittások, a kik beuzzatok az alvó bíró ablakát is s főbebesztitek az autuzékonyságot vizgázatra. Szégyea és gyalázat a ti atyaiságotok. Ne is képzeld, hogy közlemben becsásának. A kűzbömbög sem végdörghetsz. Épen te nem, a ki cimboráid akarsz bennem látni, te czudar bitang.

A milliomos megszűnt az a finom, előkelő modoru nagy ur lenni, a kinek ismerté.

De Jerikóhoz még a szidalmakra sem fogta el a harag. A jött-mentek természeté mindig csak csinált modor, alkalmazkodási fitogtatás. A tükörből tanult uriságg és előkelőség nem vérbeli tulajdon, s a ki megsérti, nem a vért kavargja föl. Az igazgató ur olyan nyugodt maradt, mint valami megaranyozott bábrány, a ki bizony nem kopik meg a hitetlen károkodásra. Mosolygott édeskészen, mint igen sokszor; óralánczát csörtette, s a tekintetét belé kaposolta Kémárky megvörösödött arczába, a miről lekoptott az előkelő nyugalom.

— Komolyan beszélt ön? — kérdezte.

— Intelek.

— Ellenségem ön?

— Az.

— Mi az ön czéjja hatalmas ur?

— Megbénítani mind a két kezét, mert a tüzrel oly vakmerően játszik, hogy gyujtogatásával rám világitgat.

— Az meglehet, — szölt durva hangon Jerikóhoz. — Sok ideig voltam az ön megbízottja.

— Ha tudnál egy kis részt útni, — felelt meglepetéssel Kémárky, — már régen előállt volna a bétör rudakkal, s neki mentél volna pénzárakomnak.

Jerikó megfenyegette a milliomost.

— Vigyázz!

Az igazgató most már csak tegezte. Kémárky arca olyan szürke lett é fenyegetésre, mint a hamu.

Lapunk mai számához fél iv melléklet van csatolva.

árulás, intrigák és megvesztegetés emberei elmozdítottassanak ama fontos állomásokról, honnan folyvást rejtett veszedelmekkel fenyegethetik az ifjú republika.

A közvélemény hangosan és erőteljesen követelte a változásokat. A legesélyesebb követelés a prononcirozott rossz akaratú emberek eltávolításából állt, oly embereké, minőknek lételeméről szomorúan tanusított a közönség a Lanterne ennél per tanúzás és bizonyítási körülményeiből. Pedig ezeken kívül a valódi köztársasági közvélemény más elvi természetű reformokat is erősen hangsúlyozott.

Még a nagyon is konservatív irányú Dufaure kabinet sem zárkózott el a jogos követelés elől. Programjába felőlelte a személyváltozások keresztülvételének ügyét. És jöhet, hogy programját nem találta kielégítőnek, a kamara nem akart változást előidézni, szavazatbővítéssel a kormány maradását mellett nyilatkozott.

Síme midőn már a világ azt hitte, hogy a kamara által mellőzött, bár sok és fontos okból előidézhető kormányválság megszűnt: Mac Mahon egész könyelműleg és oly makacsossággal idézi azt fel, amely kiterjed nemcsak a kormányra, hanem az elnöki állásra, s hatáskörében minden körülmények között ismét élesebbé és elkeredettebbé teheti a küzdelmet a békés fejlődésben akadályozott köztársaság, s néhány fizetett cizinkos nyugtalanító mozgás között.

Valódi monarchikus erőleseit most mutatta ki Mac-Mahon. Azon erőleseit, a mely nem riad vissza egy nemzetet háborúzni, zavarba hajítani, vérengzést támasztani, csakhogy egnek uralkodásában saját hatalmát biztosítsa és a köztársasági kizűlék, egyenlőség és erény valószínűleg megakadályozza. Ott állt el magát, hogy Napoleon tábornok, egy ur, a ki egyáltalán szolgál, a midőn a katonai parancsnokok személyváltozásaira vonatkozó rendelkezéseket vonatkozott aláírni.

Minden más változásba belenyugodott. Belenyugodott a közigazgatási és bírósági hivatalokat érintő személyváltozásokba, de nem nyugodott bele a katonaságot érintőkben. S itt felelt a nyúl a bokorban. A monarchia restaurációjára conspiráló elemek a monarchiák biztonságának egyedüli eszköze a fegyveres erőre számolni akarnak. Ez előttük né bántás virág. Mac Mahon számításainak végpontja mindig a hadseregben akadt meg. Erre akart támaszkodni, ezzel akarta adott pillanatban a köztársasággal szemben a helyzetet uralni.

A militarizmus a népek ez átká tehát, ott függ ma is mint egy Damocles kard a francia köztársaság életeréje felett. Mac Mahon nem akarja ezt kicsavarni engedni, mert fél, hogy a fegyverrel elvesztett saját hatalmát és a monarchikus töredékek a restaurátó reményét.

Ezen fordul meg a Franciaországban kitört válság. A köztársasági pártoknak nagy lélekszámukra van szükségük, hogy a szeretlenül botorult fölözött válság alatt minden erős eszközökhez és erős követelésekhez ne forduljanak. Mert végre is Franciaországban minden osztálynak van joga talán praetensióval föllepni a monarchia nevében a köztársaság ellen, csak a hadseregnek nem. A hadsereg volt az, a monarchikus hadsereg, monarchikus tábornokaival, a mely Sedant és Sedanál millió és millió árákat okozott a francia nemzetnek.

A hadsereg volt az, a monarchikus vezényletben részvételű hadsereg, a mely miatt tartományok mellé a szellem hatalmával kivívott vérszerzést veszté el Franciaország. A hadsereg volt az, a melynek annyi hasztalan vérontást, annyi restaurációt, annyi gyilkosságot köszönhet a francia nemzet.

Mindezt sokkal jobban átérzi Franciaország, hogy sem meghajolni kész lehetne Mac Mahon makacsága előtt. Legyen a válság terjedelmesebb és élesebb, rántsa magával a sedani hősök legújával Mac Mahont, de nem szabad magával rántania a köztársaságot. Az erő, a melyre Franciaország a jelenlegi kormányforma jótékonyágától szert tett, arra utalja a köztársasági vezérlelet, hogy ép azon a téren ne engedjenek, a melyre az ellenfél oly nagy sulyt helyez. Mac Mahon árulta el honnan fenyegeti a köztársaság megszűrlődését a veszély, csavarják ki idején a fegyvert, hogy ne legyen később használható. A jelző nagyon jól van megválasztva Gambetta lapjának jelszavában: „A személyes hatalmat a mai nap végleg el lehet tenni, és ezt meg is kell tenni azon percben, melyben lehetségessé válik.”

Mac Mahon, Dufaure és Gambetta.

A Siécle jelentése igen kevés szóval magyarázza meg Mac Mahon makacságát Dufaure és a kabinetet szemben. Mac Mahon két törvényjavaslatot keresztülvételének akar ellentánni: egyike a május 16-diki kormány vad alá helyezése, másika a katonai kormányzóknak behozandó változás. Addig, míg Franciaország azon férfiakat, kik mindent követnek, hogy a köztársaságot megküsbücsöljék, büntetlenül engedi intrigálni, míg a hadsereg ellen reactionárius elemek állanak, a köztársaság fenállása nincsen biztosítva.

Azon 41 katonai parancsnok közt, ki a hadsereg élén áll és független parancsnokságot kezel, mindössze csak 6 republikánus van, a többi 35 vagy bonapartizmus, vagy clerikális, vagy orleanista, vagy legitimista.

Mac Mahon csak négy katonai parancsnok elmozdítására adta beleegyezését, ezek közt van jellest Bourbaki is, ki katonai tehetettségének 1871. év februárjában oly kiadó példáját adta, midőn 50,000 embere Werder porosz tábornok

20,000 embere előtt visszavonult Svajczba s ott kénytelen volt a fegyvert letenni. Más részről pedig a legrepublikánusabb francia tábornokok, mint Faidherbe, Prouzet, Rivière igen jelentéktelen és távol eső parancsnokságok élén állanak. Douay, Cisey, d'Aumale herceg és a legmegörgöztöbbonapartiztáknak ellenben Párisban vagy Páris körül.

Gambettának nagy bajjal sikerült Galiffet tábornoknak egy parancsnokságot szerezni, de ezen parancsnokság is oly távol esik Páristól, hogy be nem fojhat hazája ügyeibe. Meg lehet, hogy csak azért egyezett Mac Mahon Galiffet ki-nevezésére, ki tiszta republikánus, Chanzy helyébe, kit a Siécle a kétesek közé sorol, mert Algír legutóbb esik.

Érdekes hírlapja a francia ügyekre nézve a sötétben tapogatózik. Ezen nem lehet csodálkozni. A francziák az utolsó nvolez évben oly ügyesen tudtak elindulni, de kivált azt, mi hadserejükre vonatkozott, eltitkolni, hogy még Németország is, mely mindig szemmel tartja Franciaországot, sem ismeri Franciaország hadi erejét, sem pedig határterületeit.

Most a „Norddeutsche Allgemeine Zeitung” nagy körömmel szól a beállott válságról. Németország irigy szemekkel nézte Franciaország kereskedelmének és iparjának kifejlődését. Addig, míg Franciaország felvirágzott, Németország ipara, kereskedelme és pénzügyi állapota napról-napra hanyatlott. A megadóztatás Németországban koldus börtöl fenyegeti a lakosságot. Most 1879-ben Németországban az adó az 1873-diknak háromszorosa. Csak egy Franciaországban beálló nagy politikai katasztrófa az, mely a kereskedelmének és iparjának árthat és Németországot használhat.

Noha a szélső republikánusok Dufaure programjával nem egészen voltak megelégedve, mivel az abban tett ígéretnek nem elég határozottak, most Dufaure mégis megmutatta, hogy majdnem többet akar tenni mint ígért. Első javaslatát a miniszteri hivatalnak és bírói kar reformját anynyban vitte keresztül, hogy Mac Mahon ezen reformokat szentesítette. A tábornagy elnök igen jól tudja, hogy ezzel magának, a monarchikus rendszernek, a reakciónak nem nagy kárt tett. Igen jól emlékezik arra, hogy a bírói kar a december 2-diki államcsiny idejében csupa republikánusból állott. A párisi legfőbb törvényszék Bonaparte Napoleon Lajos törvényen kívülnek, aszaruálások nyilatkozata és az államcsiny mégis megtörtént. Ugyan ezen törvényszék kimondotta, hogy a katonaság nem tartozik engedelmesséknél Napoleon Lajosnak, de Castellane, St. Arnaud, Cambret mind ezen rendelkezésre nem békítették és Napoleon még 20 évig zsanokodott Franciaország felett, melyet tönkre is tett.

Ha Mac-Mahon megmarad elhatározása mellett és rá nem áll a katonai parancsnokság reformjára, ez csak azt jelenti, hogy kész előde példáját követni és a mire már 1877-ben öszszel el volt határozta, most visszi keresztül.

Mac Mahon sokkal gyengébb ember, semhogy fel lehessen róla tenni, hogy ezen makacsosága saját esze s ugallatából ered. Igen valószínű, hogy valamely monarchikus párt érdekében cselekszik így. Ezen esetben majdnem örültség remélni tölte engedékenységét.

Helyes némely lapok ezen észrevétele, melyek azt mondják, hogy a jelen válságnál Dufaure sokkal kevesebbet köztárat, mint Mac Mahon. Ezen feltevések csak azon esetre nézve áll, ha Mac Mahon enged és lemond az elnökségről.

De egészen másképp állanak a dolgok, ha nem enged és nem lép le. Ekkor Mac Mahon minden esetre az 1877-ben elnapott államcsiny keresztülvételére határozta el magát. Ezen esetben pedig sem Dufaure, sem Grévy, de még ha Thiers éne, ő sem volna azon ember, ki elég erővel bírna az államcsinyt a néppel és a katonaság egy részével paralyzálni.

Azon férfi, kinek lapja kimondja: „hogy a személyes hatalomnak mai napon eliehet temetve lenni, és a mely percben ez lehetségessé, meg is kell történni,” ep úgy vetett számot magával és tudja mire támaszkodhatik.

Bizonyos adatokból tudjuk, hogy Gambetta — mert ő ezen ember, a hadseregnél is birapostolokkal és proselitákkal, kik — több tábornok és ezredes — biztosították, hogy a válság percben oldala mellett fognak állani. Végre még nem mulasztják el a „Standard” legbiztosabb forrásból érdező tudósítást közölni, mely szerint d'Aumale herceg csak is Gambetta közbenjárásának köszönheti, hogy el nem mozdítottatott parancsnokságából. Gambetta ugyanis meg van arról győződve, hogy d'Aumale hercegre bizonyan számíthat azon esetben, ha Mac-Mahon egy bonapartizmus érdekben színe hozandó csinyt kísérelne meg.

A francia válság előzményei.

Egy párisi távirat tegnap reggel 9 1/2 óráról még azt jelenti, hogy a minisztertanács előbbi határozatát fenntartotta, ha a marsal nem enged, és a nem közönsé, akkor a miniszterek lemondanak. A lakosság magaviselete nyugodt, az utcákon nagy mozgalom nem észlelhető. A tábornagy később kijelenté, hogy másnap 2 órakor fogja tudni elhatározását.

A 29. éj 30-ika közt éj nyugodtan telt el. A praefekt nagy előkészületeköt tett az esetben, ha ne ténnyelvezett keletkezne, a lézáródás azonban szikszégtelenné bizonyult. Dufaurenak Mac-Mahon kijelenté, hogy a hadsereget nem engedi desorganizálni. Második kihallgatásán Dufaure már nem is akart menni a marsalhoz, de társai uszolására megiette: a tábornagy ekkor is azt mondta, hogy elhatározása változhatatlan. A követek és senatorok magán ügyeiket tartották. Mindenki megegyezett abban, hogy a dolgokak véget kell vetni. A „Republique Française” azt veti a marsal szemére, hogy desorganizálja a hadsereget. A köztársaságot ellenző közpertszeri tábornokok eltávolítása nem desorganizálja a hadsereget. A „Journal de Debats” reméli, hogy ha Mac-Mahon lemond, az új választás polgári embert fog érni. — A köztársasági pártok egyetértése helyre van állítva.

A pénzügyi bizottságból.

A képviselőház pénzügyi bizottságának ma d. e. 10 órakor kezdett s 2 óráig ülését tartotta. A bizottság az új kölcsön-törvényjavaslatot foglalkoztatta, s az hosszas és bonyolult tárgyalás után általános szavazattal elfogadta; a részletes tárgyalásban az 5. §-ig haladt.

Az általános vitában részt vettek Szapary Gyula pénzügyminiszternek kívül, ki indokolta a törvényjavaslatot s ismételtan felvilágosításokat adott a törvényjavaslat mellett: Hegedűs Sándor, Wahrmann Mór, Móricz Pál, Csengery Antal, Tuzsák Kálmán, — a javaslat ellen Lukács Béla és Bujanovics Sándor, kik azt általánosságban sem fogadják el. A javaslat mellett szólók közt Wahrmann Mór és Csengery Antal egyes részletek ellen kifogást emeltek, de az általános tárgyalásnál is csak feltehetőleg részben voltak ellenzők. Az általános vitában részt vettek Szapary Gyula pénzügyminiszternek kívül, ki indokolta a törvényjavaslatot s ismételtan felvilágosításokat adott a törvényjavaslat mellett: Hegedűs Sándor, Wahrmann Mór, Móricz Pál, Csengery Antal, Tuzsák Kálmán, — a javaslat ellen Lukács Béla és Bujanovics Sándor, kik azt általánosságban sem fogadják el. A javaslat mellett szólók közt Wahrmann Mór és Csengery Antal egyes részletek ellen kifogást emeltek, de az általános tárgyalásnál is csak feltehetőleg részben voltak ellenzők. Az általános vitában részt vettek Szapary Gyula pénzügyminiszternek kívül, ki indokolta a törvényjavaslatot s ismételtan felvilágosításokat adott a törvényjavaslat mellett: Hegedűs Sándor, Wahrmann Mór, Móricz Pál, Csengery Antal, Tuzsák Kálmán, — a javaslat ellen Lukács Béla és Bujanovics Sándor, kik azt általánosságban sem fogadják el. A javaslat mellett szólók közt Wahrmann Mór és Csengery Antal egyes részletek ellen kifogást emeltek, de az általános tárgyalásnál is csak feltehetőleg részben voltak ellenzők. Az általános vitában részt vettek Szapary Gyula pénzügyminiszternek kívül, ki indokolta a törvényjavaslatot s ismételtan felvilágosításokat adott a törvényjavaslat mellett: Hegedűs Sándor, Wahrmann Mór, Móricz Pál, Csengery Antal, Tuzsák Kálmán, — a javaslat ellen Lukács Béla és Bujanovics Sándor, kik azt általánosságban sem fogadják el. A javaslat mellett szólók közt Wahrmann Mór és Csengery Antal egyes részletek ellen kifogást emeltek, de az általános tárgyalásnál is csak feltehetőleg részben voltak ellenzők. Az általános vitában részt vettek Szapary Gyula pénzügyminiszternek kívül, ki indokolta a törvényjavaslatot s ismételtan felvilágosításokat adott a törvényjavaslat mellett: Hegedűs Sándor, Wahrmann Mór, Móricz Pál, Csengery Antal, Tuzsák Kálmán, — a javaslat ellen Lukács Béla és Bujanovics Sándor, kik azt általánosságban sem fogadják el. A javaslat mellett szólók közt Wahrmann Mór és Csengery Antal egyes részletek ellen kifogást emeltek, de az általános tárgyalásnál is csak feltehetőleg részben voltak ellenzők. Az általános vitában részt vettek Szapary Gyula pénzügyminiszternek kívül, ki indokolta a törvényjavaslatot s ismételtan felvilágosításokat adott a törvényjavaslat mellett: Hegedűs Sándor, Wahrmann Mór, Móricz Pál, Csengery Antal, Tuzsák Kálmán, — a javaslat ellen Lukács Béla és Bujanovics Sándor, kik azt általánosságban sem fogadják el. A javaslat mellett szólók közt Wahrmann Mór és Csengery Antal egyes részletek ellen kifogást emeltek, de az általános tárgyalásnál is csak feltehetőleg részben voltak ellenzők. Az általános vitában részt vettek Szapary Gyula pénzügyminiszternek kívül, ki indokolta a törvényjavaslatot s ismételtan felvilágosításokat adott a törvényjavaslat mellett: Hegedűs Sándor, Wahrmann Mór, Móricz Pál, Csengery Antal, Tuzsák Kálmán, — a javaslat ellen Lukács Béla és Bujanovics Sándor, kik azt általánosságban sem fogadják el. A javaslat mellett szólók közt Wahrmann Mór és Csengery Antal egyes részletek ellen kifogást emeltek, de az általános tárgyalásnál is csak feltehetőleg részben voltak ellenzők. Az általános vitában részt vettek Szapary Gyula pénzügyminiszternek kívül, ki indokolta a törvényjavaslatot s ismételtan felvilágosításokat adott a törvényjavaslat mellett: Hegedűs Sándor, Wahrmann Mór, Móricz Pál, Csengery Antal, Tuzsák Kálmán, — a javaslat ellen Lukács Béla és Bujanovics Sándor, kik azt általánosságban sem fogadják el. A javaslat mellett szólók közt Wahrmann Mór és Csengery Antal egyes részletek ellen kifogást emeltek, de az általános tárgyalásnál is csak feltehetőleg részben voltak ellenzők. Az általános vitában részt vettek Szapary Gyula pénzügyminiszternek kívül, ki indokolta a törvényjavaslatot s ismételtan felvilágosításokat adott a törvényjavaslat mellett: Hegedűs Sándor, Wahrmann Mór, Móricz Pál, Csengery Antal, Tuzsák Kálmán, — a javaslat ellen Lukács Béla és Bujanovics Sándor, kik azt általánosságban sem fogadják el. A javaslat mellett szólók közt Wahrmann Mór és Csengery Antal egyes részletek ellen kifogást emeltek, de az általános tárgyalásnál is csak feltehetőleg részben voltak ellenzők. Az általános vitában részt vettek Szapary Gyula pénzügyminiszternek kívül, ki indokolta a törvényjavaslatot s ismételtan felvilágosításokat adott a törvényjavaslat mellett: Hegedűs Sándor, Wahrmann Mór, Móricz Pál, Csengery Antal, Tuzsák Kálmán, — a javaslat ellen Lukács Béla és Bujanovics Sándor, kik azt általánosságban sem fogadják el. A javaslat mellett szólók közt Wahrmann Mór és Csengery Antal egyes részletek ellen kifogást emeltek, de az általános tárgyalásnál is csak feltehetőleg részben voltak ellenzők. Az általános vitában részt vettek Szapary Gyula pénzügyminiszternek kívül, ki indokolta a törvényjavaslatot s ismételtan felvilágosításokat adott a törvényjavaslat mellett: Hegedűs Sándor, Wahrmann Mór, Móricz Pál, Csengery Antal, Tuzsák Kálmán, — a javaslat ellen Lukács Béla és Bujanovics Sándor, kik azt általánosságban sem fogadják el. A javaslat mellett szólók közt Wahrmann Mór és Csengery Antal egyes részletek ellen kifogást emeltek, de az általános tárgyalásnál is csak feltehetőleg részben voltak ellenzők. Az általános vitában részt vettek Szapary Gyula pénzügyminiszternek kívül, ki indokolta a törvényjavaslatot s ismételtan felvilágosításokat adott a törvényjavaslat mellett: Hegedűs Sándor, Wahrmann Mór, Móricz Pál, Csengery Antal, Tuzsák Kálmán, — a javaslat ellen Lukács Béla és Bujanovics Sándor, kik azt általánosságban sem fogadják el. A javaslat mellett szólók közt Wahrmann Mór és Csengery Antal egyes részletek ellen kifogást emeltek, de az általános tárgyalásnál is csak feltehetőleg részben voltak ellenzők. Az általános vitában részt vettek Szapary Gyula pénzügyminiszternek kívül, ki indokolta a törvényjavaslatot s ismételtan felvilágosításokat adott a törvényjavaslat mellett: Hegedűs Sándor, Wahrmann Mór, Móricz Pál, Csengery Antal, Tuzsák Kálmán, — a javaslat ellen Lukács Béla és Bujanovics Sándor, kik azt általánosságban sem fogadják el. A javaslat mellett szólók közt Wahrmann Mór és Csengery Antal egyes részletek ellen kifogást emeltek, de az általános tárgyalásnál is csak feltehetőleg részben voltak ellenzők. Az általános vitában részt vettek Szapary Gyula pénzügyminiszternek kívül, ki indokolta a törvényjavaslatot s ismételtan felvilágosításokat adott a törvényjavaslat mellett: Hegedűs Sándor, Wahrmann Mór, Móricz Pál, Csengery Antal, Tuzsák Kálmán, — a javaslat ellen Lukács Béla és Bujanovics Sándor, kik azt általánosságban sem fogadják el. A javaslat mellett szólók közt Wahrmann Mór és Csengery Antal egyes részletek ellen kifogást emeltek, de az általános tárgyalásnál is csak feltehetőleg részben voltak ellenzők. Az általános vitában részt vettek Szapary Gyula pénzügyminiszternek kívül, ki indokolta a törvényjavaslatot s ismételtan felvilágosításokat adott a törvényjavaslat mellett: Hegedűs Sándor, Wahrmann Mór, Móricz Pál, Csengery Antal, Tuzsák Kálmán, — a javaslat ellen Lukács Béla és Bujanovics Sándor, kik azt általánosságban sem fogadják el. A javaslat mellett szólók közt Wahrmann Mór és Csengery Antal egyes részletek ellen kifogást emeltek, de az általános tárgyalásnál is csak feltehetőleg részben voltak ellenzők. Az általános vitában részt vettek Szapary Gyula pénzügyminiszternek kívül, ki indokolta a törvényjavaslatot s ismételtan felvilágosításokat adott a törvényjavaslat mellett: Hegedűs Sándor, Wahrmann Mór, Móricz Pál, Csengery Antal, Tuzsák Kálmán, — a javaslat ellen Lukács Béla és Bujanovics Sándor, kik azt általánosságban sem fogadják el. A javaslat mellett szólók közt Wahrmann Mór és Csengery Antal egyes részletek ellen kifogást emeltek, de az általános tárgyalásnál is csak feltehetőleg részben voltak ellenzők. Az általános vitában részt vettek Szapary Gyula pénzügyminiszternek kívül, ki indokolta a törvényjavaslatot s ismételtan felvilágosításokat adott a törvényjavaslat mellett: Hegedűs Sándor, Wahrmann Mór, Móricz Pál, Csengery Antal, Tuzsák Kálmán, — a javaslat ellen Lukács Béla és Bujanovics Sándor, kik azt általánosságban sem fogadják el. A javaslat mellett szólók közt Wahrmann Mór és Csengery Antal egyes részletek ellen kifogást emeltek, de az általános tárgyalásnál is csak feltehetőleg részben voltak ellenzők. Az általános vitában részt vettek Szapary Gyula pénzügyminiszternek kívül, ki indokolta a törvényjavaslatot s ismételtan felvilágosításokat adott a törvényjavaslat mellett: Hegedűs Sándor, Wahrmann Mór, Móricz Pál, Csengery Antal, Tuzsák Kálmán, — a javaslat ellen Lukács Béla és Bujanovics Sándor, kik azt általánosságban sem fogadják el. A javaslat mellett szólók közt Wahrmann Mór és Csengery Antal egyes részletek ellen kifogást emeltek, de az általános tárgyalásnál is csak feltehetőleg részben voltak ellenzők. Az általános vitában részt vettek Szapary Gyula pénzügyminiszternek kívül, ki indokolta a törvényjavaslatot s ismételtan felvilágosításokat adott a törvényjavaslat mellett: Hegedűs Sándor, Wahrmann Mór, Móricz Pál, Csengery Antal, Tuzsák Kálmán, — a javaslat ellen Lukács Béla és Bujanovics Sándor, kik azt általánosságban sem fogadják el. A javaslat mellett szólók közt Wahrmann Mór és Csengery Antal egyes részletek ellen kifogást emeltek, de az általános tárgyalásnál is csak feltehetőleg részben voltak ellenzők. Az általános vitában részt vettek Szapary Gyula pénzügyminiszternek kívül, ki indokolta a törvényjavaslatot s ismételtan felvilágosításokat adott a törvényjavaslat mellett: Hegedűs Sándor, Wahrmann Mór, Móricz Pál, Csengery Antal, Tuzsák Kálmán, — a javaslat ellen Lukács Béla és Bujanovics Sándor, kik azt általánosságban sem fogadják el. A javaslat mellett szólók közt Wahrmann Mór és Csengery Antal egyes részletek ellen kifogást emeltek, de az általános tárgyalásnál is csak feltehetőleg részben voltak ellenzők. Az általános vitában részt vettek Szapary Gyula pénzügyminiszternek kívül, ki indokolta a törvényjavaslatot s ismételtan felvilágosításokat adott a törvényjavaslat mellett: Hegedűs Sándor, Wahrmann Mór, Móricz Pál, Csengery Antal, Tuzsák Kálmán, — a javaslat ellen Lukács Béla és Bujanovics Sándor, kik azt általánosságban sem fogadják el. A javaslat mellett szólók közt Wahrmann Mór és Csengery Antal egyes részletek ellen kifogást emeltek, de az általános tárgyalásnál is csak feltehetőleg részben voltak ellenzők. Az általános vitában részt vettek Szapary Gyula pénzügyminiszternek kívül, ki indokolta a törvényjavaslatot s ismételtan felvilágosításokat adott a törvényjavaslat mellett: Hegedűs Sándor, Wahrmann Mór, Móricz Pál, Csengery Antal, Tuzsák Kálmán, — a javaslat ellen Lukács Béla és Bujanovics Sándor, kik azt általánosságban sem fogadják el. A javaslat mellett szólók közt Wahrmann Mór és Csengery Antal egyes részletek ellen kifogást emeltek, de az általános tárgyalásnál is csak feltehetőleg részben voltak ellenzők. Az általános vitában részt vettek Szapary Gyula pénzügyminiszternek kívül, ki indokolta a törvényjavaslatot s ismételtan felvilágosításokat adott a törvényjavaslat mellett: Hegedűs Sándor, Wahrmann Mór, Móricz Pál, Csengery Antal, Tuzsák Kálmán, — a javaslat ellen Lukács Béla és Bujanovics Sándor, kik azt általánosságban sem fogadják el. A javaslat mellett szólók közt Wahrmann Mór és Csengery Antal egyes részletek ellen kifogást emeltek, de az általános tárgyalásnál is csak feltehetőleg részben voltak ellenzők. Az általános vitában részt vettek Szapary Gyula pénzügyminiszternek kívül, ki indokolta a törvényjavaslatot s ismételtan felvilágosításokat adott a törvényjavaslat mellett: Hegedűs Sándor, Wahrmann Mór, Móricz Pál, Csengery Antal, Tuzsák Kálmán, — a javaslat ellen Lukács Béla és Bujanovics Sándor, kik azt általánosságban sem fogadják el. A javaslat mellett szólók közt Wahrmann Mór és Csengery Antal egyes részletek ellen kifogást emeltek, de az általános tárgyalásnál is csak feltehetőleg részben voltak ellenzők. Az általános vitában részt vettek Szapary Gyula pénzügyminiszternek kívül, ki indokolta a törvényjavaslatot s ismételtan felvilágosításokat adott a törvényjavaslat mellett: Hegedűs Sándor, Wahrmann Mór, Móricz Pál, Csengery Antal, Tuzsák Kálmán, — a javaslat ellen Lukács Béla és Bujanovics Sándor, kik azt általánosságban sem fogadják el. A javaslat mellett szólók közt Wahrmann Mór és Csengery Antal egyes részletek ellen kifogást emeltek, de az általános tárgyalásnál is csak feltehetőleg részben voltak ellenzők. Az általános vitában részt vettek Szapary Gyula pénzügyminiszternek kívül, ki indokolta a törvényjavaslatot s ismételtan felvilágosításokat adott a törvényjavaslat mellett: Hegedűs Sándor, Wahrmann Mór, Móricz Pál, Csengery Antal, Tuzsák Kálmán, — a javaslat ellen Lukács Béla és Bujanovics Sándor, kik azt általánosságban sem fogadják el. A javaslat mellett szólók közt Wahrmann Mór és Csengery Antal egyes részletek ellen kifogást emeltek, de az általános tárgyalásnál is csak feltehetőleg részben voltak ellenzők. Az általános vitában részt vettek Szapary Gyula pénzügyminiszternek kívül, ki indokolta a törvényjavaslatot s ismételtan felvilágosításokat adott a törvényjavaslat mellett: Hegedűs Sándor, Wahrmann Mór, Móricz Pál, Csengery Antal, Tuzsák Kálmán, — a javaslat ellen Lukács Béla és Bujanovics Sándor, kik azt általánosságban sem fogadják el. A javaslat mellett szólók közt Wahrmann Mór és Csengery Antal egyes részletek ellen kifogást emeltek, de az általános tárgyalásnál is csak feltehetőleg részben voltak ellenzők. Az általános vitában részt vettek Szapary Gyula pénzügyminiszternek kívül, ki indokolta a törvényjavaslatot s ismételtan felvilágosításokat adott a törvényjavaslat mellett: Hegedűs Sándor, Wahrmann Mór, Móricz Pál, Csengery Antal, Tuzsák Kálmán, — a javaslat ellen Lukács Béla és Bujanovics Sándor, kik azt általánosságban sem fogadják el. A javaslat mellett szólók közt Wahrmann Mór és Csengery Antal egyes részletek ellen kifogást emeltek, de az általános tárgyalásnál is csak feltehetőleg részben voltak ellenzők. Az általános vitában részt vettek Szapary Gyula pénzügyminiszternek kívül, ki indokolta a törvényjavaslatot s ismételtan felvilágosításokat adott a törvényjavaslat mellett: Hegedűs Sándor, Wahrmann Mór, Móricz Pál, Csengery Antal, Tuzsák Kálmán, — a javaslat ellen Lukács Béla és Bujanovics Sándor, kik azt általánosságban sem fogadják el. A javaslat mellett szólók közt Wahrmann Mór és Csengery Antal egyes részletek ellen kifogást emeltek, de az általános tárgyalásnál is csak feltehetőleg részben voltak ellenzők. Az általános vitában részt vettek Szapary Gyula pénzügyminiszternek kívül, ki indokolta a törvényjavaslatot s ismételtan felvilágosításokat adott a törvényjavaslat mellett: Hegedűs Sándor, Wahrmann Mór, Móricz Pál, Csengery Antal, Tuzsák Kálmán, — a javaslat ellen Lukács Béla és Bujanovics Sándor, kik azt általánosságban sem fogadják el. A javaslat mellett szólók közt Wahrmann Mór és Csengery Antal egyes részletek ellen kifogást emeltek, de az általános tárgyalásnál is csak feltehetőleg részben voltak ellenzők. Az általános vitában részt vettek Szapary Gyula pénzügyminiszternek kívül, ki indokolta a törvényjavaslatot s ismételtan felvilágosításokat adott a törvényjavaslat mellett: Hegedűs Sándor, Wahrmann Mór, Móricz Pál, Csengery Antal, Tuzsák Kálmán, — a javaslat ellen Lukács Béla és Bujanovics Sándor, kik azt általánosságban sem fogadják el. A javaslat mellett szólók közt Wahrmann Mór és Csengery Antal egyes részletek ellen kifogást emeltek, de az általános tárgyalásnál is csak feltehetőleg részben voltak ellenzők. Az általános vitában részt vettek Szapary Gyula pénzügyminiszternek kívül, ki indokolta a törvényjavaslatot s ismételtan felvilágosításokat adott a törvényjavaslat mellett: Hegedűs Sándor, Wahrmann Mór, Móricz Pál, Csengery Antal, Tuzsák Kálmán, — a javaslat ellen Lukács Béla és Bujanovics Sándor, kik azt általánosságban sem fogadják el. A javaslat mellett szólók közt Wahrmann Mór és Csengery Antal egyes részletek ellen kifogást emeltek, de az általános tárgyalásnál is csak feltehetőleg részben voltak ellenzők. Az általános vitában részt vettek Szapary Gyula pénzügyminiszternek kívül, ki indokolta a törvényjavaslatot s ismételtan felvilágosításokat adott a törvényjavaslat mellett: Hegedűs Sándor, Wahrmann Mór, Móricz Pál, Csengery Antal, Tuzsák Kálmán, — a javaslat ellen Lukács Béla és Bujanovics Sándor, kik azt általánosságban sem fogadják el. A javaslat mellett szólók közt Wahrmann Mór és Csengery Antal egyes részletek ellen kifogást emeltek, de az általános tárgyalásnál is csak feltehetőleg részben voltak ellenzők. Az általános vitában részt vettek Szapary Gyula pénzügyminiszternek kívül, ki indokolta a törvényjavaslatot s ismételtan felvilágosításokat adott a törvényjavaslat mellett: Hegedűs Sándor, Wahrmann Mór, Móricz Pál, Csengery Antal, Tuzsák Kálmán, — a javaslat ellen Lukács Béla és Bujanovics Sándor, kik azt általánosságban sem fogadják el. A javaslat mellett szólók közt Wahrmann Mór és Csengery Antal egyes részletek ellen kifogást emeltek, de az általános tárgyalásnál is csak feltehetőleg részben voltak ellenzők. Az általános vitában részt vettek Szapary Gyula pénzügyminiszternek kívül, ki indokolta a törvényjavaslatot s ismételtan felvilágosításokat adott a törvényjavaslat mellett: Hegedűs Sándor, Wahrmann Mór, Móricz Pál, Csengery Antal, Tuzsák Kálmán, — a javaslat ellen Lukács Béla és Bujanovics Sándor, kik azt általánosságban sem fogadják el. A javaslat mellett szólók közt Wahrmann Mór és Csengery Antal egyes részletek ellen kifogást emeltek, de az általános tárgyalásnál is csak feltehetőleg részben voltak ellenzők. Az általános vitában részt vettek Szapary Gyula pénzügyminiszternek kívül, ki indokolta a törvényjavaslatot s ismételtan felvilágosításokat adott a törvényjavaslat mellett: Hegedűs Sándor, Wahrmann Mór, Móricz Pál, Csengery Antal, Tuzsák Kálmán, — a javaslat ellen Lukács Béla és Bujanovics Sándor, kik azt általánosságban sem fogadják el. A javaslat mellett szólók közt Wahrmann Mór és Csengery Antal egyes részletek ellen kifogást emeltek, de az általános tárgyalásnál is csak feltehetőleg részben voltak ellenzők. Az általános vitában részt vettek Szapary Gyula pénzügyminiszternek kívül, ki indokolta a törvényjavaslatot s ismételtan felvilágosításokat adott a törvényjavaslat mellett: Hegedűs Sándor, Wahrmann Mór, Móricz Pál, Csengery Antal, Tuzsák Kálmán, — a javaslat ellen Lukács Béla és Bujanovics Sándor, kik azt általánosságban sem fogadják el. A javaslat mellett szólók közt Wahrmann Mór és Csengery Antal egyes részletek ellen kifogást emeltek, de az általános tárgyalásnál is csak feltehetőleg részben voltak ellenzők. Az általános vitában részt vettek Szapary Gyula pénzügyminiszternek kívül, ki indokolta a törvényjavaslatot s ismételtan felvilágosításokat adott a törvényjavaslat mellett: Hegedűs Sándor, Wahrmann Mór, Móricz Pál, Csengery Antal, Tuzsák Kálmán, — a javaslat ellen Lukács Béla és Bujanovics Sándor, kik azt általánosságban sem fogadják el. A javaslat mellett szólók közt Wahrmann Mór és Csengery Antal egyes részletek ellen kifogást emeltek, de az általános tárgyalásnál is csak feltehetőleg részben voltak ellenzők. Az általános vitában részt vettek Szapary Gyula pénzügyminiszternek kívül, ki indokolta a törvényjavaslatot s ismételtan felvilágosításokat adott a törvényjavaslat mellett: Hegedűs Sándor, Wahrmann Mór, Móricz Pál, Csengery Antal, Tuzsák Kálmán, — a javaslat ellen Lukács Béla és Bujanovics Sándor, kik azt általánosságban sem fogadják el. A javaslat mellett szólók közt Wahrmann Mór és Csengery Antal egyes részletek ellen kifogást emeltek, de az általános tárgyalásnál is csak feltehetőleg részben voltak ellenzők. Az általános vitában részt vettek Szapary Gyula pénzügyminiszternek kívül, ki indokolta a törvényjavaslatot s ismételtan felvilágosításokat adott a törvényjavaslat mellett: Hegedűs Sándor, Wahrmann Mór, Móricz Pál, Csengery Antal, Tuzsák Kálmán, — a javaslat ellen Lukács Béla és Bujanovics Sándor, kik azt általánosságban sem fogadják el. A javaslat mellett szólók közt Wahrmann Mór és Csengery Antal egyes részletek ellen kifogást emeltek, de az általános tárgyalásnál is csak feltehetőleg részben voltak ellenzők. Az általános vitában részt vettek Szapary Gyula pénzügyminiszternek kívül, ki indokolta a törvényjavaslatot s ismételtan felvilágosításokat adott a törvényjavaslat mellett: Hegedűs Sándor, Wahrmann Mór, Móricz Pál, Csengery Antal, Tuzsák Kálmán, — a javaslat ellen Lukács Béla és Bujanovics Sándor, kik azt általánosságban sem fogadják el. A javaslat mellett szólók közt Wahrmann Mór és Csengery Antal egyes részletek ellen kifogást emeltek, de az általános tárgyalásnál is csak feltehetőleg részben voltak ellenzők. Az általános vitában részt vettek Szapary Gyula pénzügyminiszternek kívül, ki indokolta a törvényjavaslatot s ismételtan felvilágosításokat adott a törvényjavaslat mellett: Hegedűs Sándor, Wahrmann Mór, Móricz Pál, Csengery Antal, Tuzsák Kálmán, — a javaslat ellen Lukács Béla és Bujanovics Sándor, kik azt általánosságban sem fogadják el. A javaslat mellett szólók közt Wahrmann Mór és Csengery Antal egyes részletek ellen kifogást emeltek, de az általános tárgyalásnál is csak feltehetőleg részben voltak ellenzők. Az általános vitában részt vettek Szapary Gyula pénzügyminiszternek kívül, ki indokolta a törvényjavaslatot s ismételtan felvilágosításokat adott a törvényjavaslat mellett: Hegedűs Sándor, Wahrmann Mór, Móricz Pál, Csengery Antal, Tuzsák Kálmán, — a javaslat ellen Lukács Béla és Bujanovics Sándor, kik azt általánosságban sem fogadják el. A javaslat mellett szólók közt Wahrmann Mór és Csengery Antal egyes részletek ellen kifogást emeltek, de az általános tárgyalásnál is csak feltehetőleg részben voltak ellenzők. Az általános vitában részt vettek Szapary Gyula pénzügyminiszternek kívül, ki indokolta a törvényjavaslatot s ismételtan felvilágosításokat adott a törvényjavaslat mellett: Hegedűs Sándor, Wahrmann Mór, Móricz Pál, Csengery Antal, Tuzsák Kálmán, — a javaslat ellen Lukács Béla és Bujanovics Sándor, kik azt általánosságban sem fogadják el. A javaslat mellett szólók közt Wahrmann Mór és Csengery Antal egyes részletek ellen kifogást emeltek, de az általános tárgyalásnál is csak feltehetőleg részben voltak ellenzők. Az általános vitában részt vettek Szapary Gyula pénzügyminiszternek kívül, ki indokolta a törvényjavaslatot s ismételtan felvilágosításokat adott a törvényjavaslat mellett: Hegedűs Sándor, Wahrmann Mór, Móricz Pál, Csengery Antal, Tuzsák Kálmán, — a javaslat ellen Lukács Béla és Bujanovics Sándor, kik azt általánosságban sem fogadják el. A javaslat mellett szólók közt Wahrmann Mór és Csengery Antal egyes részletek ellen kifogást emeltek, de az általános tárgyalásnál is csak feltehetőleg részben voltak ellenzők. Az általános vitában részt vettek Szapary Gyula pénzügyminiszternek kívül, ki indokolta a törvényjavaslatot s ismételtan felvilágosításokat adott a törvényjavaslat mellett: Hegedűs Sándor, Wahrmann Mór, Móricz Pál, Csengery Antal, Tuzsák Kálmán, — a javaslat ellen Lukács Béla és Bujanovics Sándor, kik azt általánosságban sem fogadják el. A javaslat mellett szólók közt Wahrmann Mór és Csengery Antal egyes részletek ellen kifogást emeltek, de az általános tárgyalásnál is csak feltehetőleg részben voltak ellenzők. Az általános vitában részt vettek Szapary Gyula pénzügyminiszternek kívül, ki indokolta a törvényjavaslatot s ismételtan felvilágosításokat adott a törvényjavaslat mellett: Hegedűs Sándor, Wahrmann Mór, Móricz Pál, Csengery Antal, Tuzsák Kálmán, — a javaslat ellen Lukács Béla és Bujanovics Sándor, kik azt általánosságban sem fogadják el. A javaslat mellett szólók közt Wahrmann Mór és Csengery Antal egyes részletek ellen kifogást emeltek, de az általános tárgyalásnál is csak feltehetőleg részben voltak ellenzők. Az általános vitában részt vettek Szapary Gyula pén

